

ЕДИНСТВЕНИЯТ НАЧИН ДА СТАНЕШ СВЯТ

Дейвид Уилкерсън

28 Март 2011

Библията ни казва, че ние сме призвани да бъдем святи „както е свят Бог“. Но как ставаме святи в Божиите очи?

Помислете за думите на Петър: „А както е свят Този, който ви е призвал, така бъдете и вие свети в цялото си поведение, защото е писано: „Бъдете свети, понеже Аз съм свят.“ (1 Петрово 1:15-16)

Сега прочетете това, което казва Павел: „Както ни е избрал в Него преди основаването на света, за да бъдем свети и без недостатък пред Него в любов“ (Ефесяни 1:4). „Защото Бог не ни е призвал за нечистота, а за освещение.“ (1 Солунци 4:7)

В последния стих, Павел ясно казва: „Бог не ни е призвал само към спасение, небето или към това да получим прошка. Това по-скоро са само облагите от истинския ни призив, който е да бъдем святи, както е свят Отец.“

Всеки вярващ в църквата на Исус Христос е призван да бъде свят като Христос. Просто казано, това означава да бъдеш чист и неопетнен в Божиите очи.

„Но това е невъзможно“ ще кажеш ти, „наистина ли трябва да бъда свят както беше Исус? Той беше неопетнен, съвършен. Как може някой да живее по този начин? Освен това, Библията не казва ли: „Никой не е свят колкото Господ?“

Това беше целта на закона – да ни покаже колко е невъзможно да се мерим с Божия стандарт за святост.

Но щом никой не е свят колкото Господ, как тогава ставаме святи?

Христовата святост трябва да стане наша святост.

Бог признава за свят само един човек – Исус Христос. Нашият Спасител е единствения съвършено свят човек. И понеже само Исус е свят и съвършен, Бог няма да признае никой друг. Следователно, за да бъдем приети от небесния ни Отец, трябва да бъдем в Христос. Да стоим пред Него е само поради благодатта в Христос, а не поради никакви наши заслуги.

„И в едно тяло да примири и двата с Бога чрез кръста, като уби на него враждата.“ (Ефесяни 2:16). „Като в плътта си унищожи враждата, тоест закона със заповедите му изразени в постановления, за да създаде в Себе Си от двата един нов човек и така да въздвори мир“ (2:15).

Поради делото на Христос на кръста, човекът повече не можеше да се опитва да бъде свят, пазейки Божия закон. Той нямаше да стане такъв чрез добрини, праведни дела или с каквито и да е човешки усилия. Вместо това, Отец щеше да приеме за свят само един човек – новия, възкресен човек.

И когато този нов човек представя пред Отец всички, които вярват в Него, Отец отговаря: „Приемам ги за свети, понеже са в святия Ми Син.” „С която ни е дарил във Възлюбения Си.” (1:6)

Този свят, безупречен човек има тяло и ние сме негови части. „А вие сте тялото на Христос и поотделно — части от Него” (1 Коринтяни 12:27). Ние сме кост от костите и плът от плътта Му. Ние сме осиновени в семейството Му деца. „Така и ние, мнозината, сме едно тяло в Христос и поотделно – части един на друг.” (Римляни 12:5)

Ето я важната част: понеже сме в Христос, ние сме свети. „Ако коренът е свят, то и клоните са свети” (Римляни 11:16). „Аз съм лозата, вие сте пръчките” (Йоан 15:5).

Така че, виждате ли – светостта не е нещо, което можем да постигнем или изработим. Тя по-скоро е нещо, което вярваме, като се доверяваме на делото на Исус. Бог ни приема толкова свети, колкото е вярата ни в Христос и колкото обитаваме в Него чрез Святия Дух. Повтарям – пътят към светостта не е чрез човешки способности, а чрез вяра в нашия Господ Исус Христос, Който извърши всичко за нас.

Какъв чудесен отговор на неспокойните викове на множествата, които жадуват за святост. Ние сме свети като почиваме в Христовата святост! Нашата святост е Неговата святост, която се влива от корена в нас, клоните.

Но тази доктрина за светостта не винаги е била прилагана от църквата. Често за святост се е считало външното поведение. За да разберем добре предмета святост, искам да ви заведа обратно в Стария Завет и разказа за Моисей при горящия храст.

Моисей гледаше как един храст гори, но не изгаря.

Моисей беше съвсем сам на планината Хорив, пасящ овцете на тъста си, когато една странна гледка привлече вниманието му. Когато се приближи, за да види по-добре, Бог го повика от храста.

„И Моисей си каза: Да свърна и да видя това велико явление, защо къпината не изгаря. А като видя ГОСПОД, че свърна да види, Бог го извика изсред къпината” (Изход 3:3-4).

Бог беше в храста и затова той гореше, но не изгаряше. Това беше видима проява на Божията святост. (Всъщност, където е Бог, това място е свято.)

След това Господ каза на Моисей: „Да не се приближиш тук! Събуй обувките от краката си, защото мястото, на което стоиш, е свята земя” (3:5). Повечето от нас прескачаме този стих без да разберем огромната му дълбочина. А той се отнася изцяло за това как да бъдем святи.

Вижте, Моисей тъкмо щеше да бъде призван за вечната Божия цел в живота си - да спаси Израил от робство. Но Бог първо трябваше да му покаже, че земята, до която Той се е докоснал е свята земя. С две думи, Моисей беше призван очи в очи за общение със святия Бог и трябваше да бъде правилно подготвен за това.

Моисей се страхуваше, когато Бог говореше с него: „А Моисей закри лицето си, защото се боеше да погледне към Бога” (3:6). Защо се страхуваше? Защото получи откровение за величествената святата земя, на която Бог трябва да бъде доближаван!

В Новия Завет има съответстващ стих: „За да не се похвали никое създание пред Бога.” (1 Коринтяни 1:29)

Този стих от Павел не е просто новозаветна истина. Това беше така и в дните на Моисей. Той никога не би могъл да освободи Божия народ със собствените си сили и трябваше да разбере веднъж завинаги, че Божието дело не може да бъде изпълнено с човешки сили, а с абсолютна вяра и зависимост от Господ.

Всички знаем, че Бог щеше да освободи свръхестествено Израил. И тук, при горящия храст, Бог подготвяше Моисей да Му вярва, че ще извърши това славно дело. Той щеше да научи нещо за Божията природа, което впоследствие да му помогне да вярва на Бог, че ще извърши всичко останало. Кой беше този аспект от Божията природа? Неговата святост.

Това е така и за всеки християнин днес. Можем да се опитаме да извършим в плътта онова, което си мислим, че иска Бог, но Той ни казва, каквото каза и на Моисей: „Съществува само една земя, върху която можеш да се приближиш към мен и това е святата земя. Не можеш да се доверяваш на плътта си, понеже никоя плът няма да застане в присъствието Ми. Моите цели никога не се изпълняват чрез твоите сили.”

И така, защо в този пасаж Бог каза на Моисей да си събуе обувките? Защо фокусът е върху краката на Моисей?

Бог използва ежедневен, обикновен предмет, за да каже една духовна истина, точно както щеше да направи Исус с монетите, перлите, камилите и синапеното зърно. Бог казваше: „Моисей, ти трябва да носиш обувки, за да предпазваш краката си от нараняване. Но никоя плътска защита не може да те предпази там, където ще те изпратя. Ти ще се нуждаеш от чудо за освобождението.

Аз те пращам в Египет – желязната пещ – за да се изправиш срещу закоравен диктатор. Ще попаднеш в ситуация, от която мога да те освободя само аз. Така че, спри да разчиташ на плътта, дори на смирението и кротостта си, в противен случай няма да можеш да направиш

онова, за което те призовавам. Всичките ти способности ще бъдат безполезни, освен ако аз не ги осветя. Вярвай изцяло в името и силата Ми.”

Моисей щеше да се изправи пред всевъзможни изпитания. Той щеше да води три милиона души в пустинята, където нямаше магазини за храна и дрехи, нямаше дори кладенец. Щеше да му се наложи да зависи от Бог да достави всичко по свръхестествен начин.

Нека си припомним, че Моисей вече се беше опитвал да действа като освободител със силата на плътта. Четиридесет години преди този случай, той беше взел меч и убил един жесток египетски надзирател на роби. Сега Бог го предупреждаваше: „Моисей, ревността ти трябва да бъде осветена или ще те унищожи. Готов ли си да оставиш меча си и да се довериш на Моето ръководство? Ще се откажеш ли от всяка надежда да се освободиш със собствените си сили? Ще ми вярваш ли, за да изпълня волята Си?”

Светостта, която Бог изисква от нас е далеч над човешките ни способности.

Никой не може да постигне святост в Божиите очи чрез собствените си сили и воля. Дори не можем да служим правилно на Бог, ако не направим онова, което Той каза на Моисей. Трябва да стигнем до този момент: „Господи, няма какво да ти дам. Ти трябва да направиш всичко.”

Възможно е някой да бъде свободен от всяка похот, от всяко зло желание, но въпреки това да не е свят. Може да си чудесен човек, любящ съпруг или съпруга, честен и добросъвестен, но да не си свят. Цялата ни човешка добрина е мръсотия в Божиите очи.

Много от нас си мислят: „Само ако мога да постигна победа над това нещо в живота си, ще бъда свят.” Така че, взимаме меча на волята и добрите намерения и се приготвяме да убием врага в сърцата си.

Възлюбени, това никога няма да се случи. Всички опити да бъдем победоносни са напразни. Никога няма да бъдем святи, докато стоим на земята на себеправедността.

Истината е, че ти и аз се изправяме пред същия горящ храст, пред който стоя Моисей. И Бог ни казва същото, което каза и на него: „Не можеш да стоиш пред Мен върху плътска земя. Съществува само една земя, върху която можеш да се приближиш към Мен. Това е вяра в Сина Ми и в делото на Кръста.”

Всички сме видели, че Бог може да спаси дори най-лошите хора. Можем да погледнем най-лошите убийци, крадци, наркомани или алкохолици – хора, на които изцяло им липсват добри дела – и със сигурност да кажем: „Те ще бъдат оправдани, ако се покаят и повярват в Исус.”

Това е истинската, спасителна сила на Бог. Но много християни живеят така, като че ли усилията и борбите им са достатъчни, за да постигнат святост. В Деня на съда, те ще се изправят пред Бог в плътта си и ще кажат: „Виж всичко, което направих за Теб, Господи.

Борих се да остана чист и свят. Пророкувах, хранех гладните, изцелявах болните, гоних демони. И направих това, за да Ти угодя.”

Но Бог ще отговори: „Никога не съм ви познавал, понеже никога не сте стояли на правилната земя. Не събухте обувките си, не оставихте настрана доверието в плътта. Не сте извършили никое от тези неща чрез силата на Духа. Направихте всичко със собствените си сили, въпреки делото на Сина Ми на кръста. Аз приемам само една праведност – тази на човека, когото признавам. Тя превръща плътските ви дела на воня в ноздрите Ми.”

Има само един въпрос, на който трябва да отговорим преди да дойде този ден: „Когато се изправя пред Господ, ще види ли Той Сина Си в мен? Ще бъда ли свят в Христос?”

„А вие сте от Него в Христос Исус, който стана за нас мъдрост от Бога и правда, и освещение, и изкупление; така че, както е писано: "който се хвали, с Господа да се хвали." (1 Коринтяни 1:30-31)

Павел казва: „Бог няма да позволи на никое човешко същество да се похвали със собствените си дела. Ние можем да Го прославим само чрез Сина Му, Който всеки ден е наша мъдрост, праведност и святост.”

Съществува само една земя, на която ставаме праведни – абсолютната вяра в Христос.

Нямам предвид само спасителната, но също така и пазещата Му сила. Трябва да вярваме, че Духът Му ще ни пази и преобразява по Христово подобие.

Помисли за собственото си свидетелство. Преди беше чужденец, отрязан от Бог поради злите си дела. Какво добро нещо направи, за да изгладиш нещата с Него. Никакво! Никой никога не е бил в състояние да спаси сам себе си.

По същият начин никой не е бил в състояние да се опази свят. Ние сме въвеждани в Христовата святост всеки ден чрез вяра в онова, което казва Божието Слово: „Ако сте в Христос, вие сте святи, както е свят Той.”

„И вас, които някога бяхте отчуждени от Него и врагове по разположение чрез злите си дела, сега примири в тялото на Неговата плът чрез смъртта, за да ви представи пред Себе Си свети, непорочни и безупречни, ако останете основани и твърди във вярата.” (Колосяни 1:21-23)

Забележете тази фраза: „Ако останете твърди във вярата.” Исус казва: „Продължавай да вярваш в Мен като живееш чрез вяра. Аз ще те представя чист, безупречен, свят пред Отец.”

Възлюбени, всичко това е освещаващото дело на Святия Дух. Когато Той ти дава сила да умъртвяваш делата на плътта, ще те води чрез убеждението и утехата Си.

Съществува само една святост – Христовата. Така че, никой вярващ не е „по-свят от теб”. Няма нива в светостта, а само нива в зрелостта в Христос. Може да си млад християнин и да си абсолютно свят в Исус. Така че е глупаво да се съпоставяш с някого, когото считаш за „свят”. Всички ние сме оценявани с един стандарт – Христовата святост. И ако сме в Него, светостта Му е наша в едни и същи размери.

Никога вече не поглеждай някой християнски лидер и не казвай: „О, бих искал да съм свят като него!” Може би нямаш неговата дисциплина или молитвен живот; може би се бориш по-често и правиш повече грешки от него. Но той не е по-приет от Отец, отколкото си ти. Не трябва да се сравняваш с никого, защото никой не е по-обичан в Божиите очи от теб!

Скъпи светии, събуйте обувки. Захвърлете упованието на плътта. Ето земята, върху която трябва да живеете: "Изисквам светостта си, която е в Христос Исус. Аз съм част от Неговото тяло. И за Баща си съм свят, защото стоя в Него." Амин!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2011 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Only Way to Become Holy](#) / [Единственият начин да станеш свят](#)